

17. listopad

Perštýn (Praha - Staré Město pražské)

„Průvod studentské demonstrace byl zastaven u Perštýna a směrem od Národního divadla zablokovan. Lidé pak byli stlačeni a de facto obklíčeni. V této situaci přišly výzvy k rozchodu, ale nebylo kam. Nakonec jediná cesta byla podloubit, kde byli demonstranti brutálně ztlučeni.“
- Rudolf Polanecký

„Máme holé ruce!“

„Na Štěpána, bez Štěpána.“

Český Krumlov

„Nejvíce na nás všechny zapůsobilo určité zděšení ze zpráv, které jsme slyšeli kolem půlnoci z oficiálních československých médií. Nevěřicně jsme na sebe koukali, když jsme po tom peklu na Národní slyšeli hlasatele, jak říká něco o hrstce studentů v Praze, jak celou situaci naprosto oficiálně bagatelizuje. To se mnou i ostatními začloumalo asi nejvíce a asi nejvíce to vyvolalo onen stav revolty s tím, že to tady už takhle prostě dál nejde.“
- Miroslav Reintiger

„Studenti všech fakult, spojte se!“

Pražská nemocnice

„V nemocniční jídelně jsme kolegům lékařům připínali na pláště trikolory, z oddělení jsme propouštěli schopné pacienty, abychom měli rezervu pro případné zraněné demonstranty. Studenti obsadili děkanát lékařské fakulty a my jim nosili jídlo a pít. Na klinice zůstávali odpoledne jen sloužící lékaři, aby ostatní mohli na „Václavák““
- Gabriela Pecková

„Nechceme násilí.“

České Budějovice

„Až do teď jsem si myslel, že Svobodná Evropa má reálné informace, ale tyhle kecy jsou fakt přes čáru.“ O dva dny později se v Českých Budějovicích dostal k reálným fotkám a zjistil, že Svobodná Evropa nepřeháněla. „Můžu vidět váš občanský průkaz?“ vyděsí ho muž v civilu. Kriminalista? Obecní donašeč? „Jistě, hned jak uvidím já váš služební“ odvětil mladík jsa na udavače. Vždycky chtěl vidět služebák. Situace mohla dopadnout jakkoliv, vzhledem k mohutným demonstracím, které se rozjely v Praze, nikdo v prvních dnech nevěděl, jak se situace vyvine. Zatímco studenti v Praze psali petice a svolávaly se stávkové výbory, na vesnicích se jen diskutovalo po hospodách. „Klid mladíku, já jen, aby bylo vše v pořádku,“ odpověděl onen muž v civilu a odešel. Evidentně ani on si nebyl jistý svou situací.
- Tomáš Pigula

Praha - Albertov

„To byly nejdůležitější dny v mém životě, minimálně ve veřejném životě, které člověk zažil. Ještě 17. listopadu jsme neměli úplné tušení, do čeho jdeme a co se bude dít. Když jsme stáli ve čtyři hodiny odpoledne na Albertově a přemýšleli, jestli přijde tři sta nebo tři tisíce lidí a jak to dopadne, jestli to nebude ostuda, vůbec jsme si neuvědomovali, co z toho všechno může vzniknout, kolik lidí přijde a jak velká akce se podaří. Následující dny, kromě 19. listopadu, který jsme strávili ještě celý v cele předběžného zadržení, jsme se intenzivně věnovali vyhlásování stávk, koordinaci a dalším pracím, to byly opravdu hektické dva měsíce. A překvapivě jsem třeba z demonstrací já nic moc neměl, byl jsem tak na dvou, zbytek jsem organizoval, dával dohromady výstupy a tak.“
- Marek Benda

Hořice

„17. listopad byl v roce 1989 pátkem a byl to pro mě obyčejný všední den. Až během víkendu se v Hořicích začaly objevovat první zprávy o dění v Praze, a to nejen z rozhlasu, ale i od lidí, kteří z Prahy přijížděli. A tak v den 17. listopadu jsem si vzpomínky snad neintenzivněji vzpomínám na tento listopadový víkend mám spojený se slunečným, lehce zasněženým a zmizlým nedělním odpolednem.“
- František Kozel

„Jakeše do koše.“

„Dubček a Havel na hrad.“

